

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 30/06
01.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i Vesne Popović, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", čiji je punomoćnik BV, diplomirani pravnik, radi poništaja odluke o prestanku radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Šapcu Gž.1985/04 od 20.9.2005. godine, u sednici održanoj 1.2.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Šapcu Gž.1985/04 od 20.9.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Loznici P.2141/2003 od 15.9.2004. godine, stavom prvim izreke odbijen je kao neosnovan zahtev tužioca kojim je tražio da se poništi odluka direktora tuženog br.2872 od 12.11.2003. godine kao nezakonita. Stavom drugim izreke odbijen je kao neosnovan zahtev tužioca za isplatu troškova parničnog postupka u iznosu od 27.500 dinara.

Odlučujući o žalbi tužioca Okružni sud u Šapcu je presudom Gž.1985/04 od 20.9.2005. godine odbio žalbu kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv navedene drugostepene presude tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl.386. ZPP, Vrhovni sud je našao da je revizija tužioca neosnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. tač.11. ZPP na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti a nema ni bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. tač.14. ZPP, na koju se revizijom neosnovano ukazuje, jer je izreka presude jasna i razumljiva, ne protivureći sama sebi niti razlozima presude, sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama i nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Nije učinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.1. ZPP, na koju tužilac u reviziji ukazuje, a koja je mogla uticati na donošenje zakonite i pravilne odluke.

U pravnosnažno okončanom postupku utvrđeno je, da je tužilac bio u radnom odnosu kod tuženog, i obavljao poslove KV vozača u Radnoj jedinici "VV". Tužiocu je prestao radni odnos odlukom direktora br.2872 od 12.11.2003. godine zbog prestanka potrebe za radom tužioca usled ekonomskih i organizacionih promena u smislu čl.101. st.1. tač.8. Zakona o radu. Kod tuženog je u toku 2001. godine pokrenut postupak restruktuiranja preduzeća, usvojen je Program uvođenja organizacionih i ekonomskih promena, kojim je predviđeno smanjenje broja zaposlenih i rešavanje statusa zaposlenih za čijim radom je prestala potreba. Utvrđeno je da je u radnoj jedinici "VV" u kojoj je obavljao poslove tužilac, bilo zaposleno 61 izvršilac i da je novom organizacijom predviđeno 29 izvršilaca, da je na radnom mestu KV vozača radilo 33 radnika, s tim da je novom organizacijom utvrđena potreba za 12 radnika i da je tehnološkim viškom proglašen 21 izvršilac. Tuženi je broj zaposlenih koji čine tehnološki višak utvrđivao na osnovu kriterijuma koji su bili jedinstveni za sve zaposlene, pri čemu je osnovni kriterijum bio ocena uspešnosti rada zaposlenog kojom se utvrđivao odnos zaposlenog prema radu i koliko je njegov rad bio uspešan. Na osnovu ocene uspešnosti rada tužilac je ocenjen najnižom ocenom u navedenoj radnoj jedinici (3,40), dok su ostali izvršioци ocenjivani sa ocenom od 4,10 do 4,50. Sporazumom br.2848 tužiocu je isplaćeno 10 prosečnih zarada u privredi Republike u ukupnom iznosu od 159.190,00 dinara, a Sporazumom br.2847 tužiocu su isplaćene zaostale zarade zaključno sa danom prestanka radnog odnosa.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su zaključili da je odluka tuženog zakonita, i da je tužiocu usled ekonomskih, organizacionih i tehnoloških promena kod tuženog otkazan ugovor o radu, u skladu sa odredbom čl.101. st.1. tač.8. Zakona o radu, i da je tuženi prilikom davanja otkaza tužiocu primenio odredbe od čl.114. - 117. Zakona o radu ("Službeni glasnik RS" br.70/01).

Odredbom čl.101. st.1. tač. 8. Zakona o radu propisano je da poslodavac može zaposlenom da otkáže ugovor o radu ako usled tehnoloških, ekonomskih ili organizacionih promena prestane potreba za obavljanjem određenog posla. Stavom 3. istog člana propisano je da poslodavac može zaposlenom dati otkaz ugovora o radu iz ovog razloga, samo ako zaposlenom ne može da obezbedi obavljanje drugih poslova odnosno da ga osposobi za rad na drugim poslovima.

Odredbom čl.114. pomenutog zakona propisano je da poslodavac koji ima u radnom odnosu na neodređeno vreme više od 50 zaposlenih a namerava da otkáže ugovor o radu za više od 10% od ukupnog broja zaposlenih u toku kalendarske godine zbog tehnoloških, ekonomskih ili organizacionih promena, tuženi je dužan da donese Program rešavanja viška zaposlenih pri čemu Program sadrži podatke o zaposlenima koji predstavljaju višak, poslove koje obavljaju, kvalifikacionu strukturu, godine starosti, mere kojima se stvaraju uslovi za njihovo zapošljavanje i rok u kome će dati otkaz a donosi se u saradnji sa organizacijom nadležnog za poslove zapošljavanja (stav 2. istog člana).

Odredbom čl.117. propisano je da u slučaju otkaza ugovora o radu u smislu čl.101. st.1. tač.8. ovog zakona, poslodavac je dužan da isplati otpremninu u visini utvrđenoj opštim aktom i ugovorom o radu.

Imajući u vidu citirane zakonske odredbe, kao i da je u postupku utvrđeno da je u radnoj jedinici u kojoj je radio tužilac bilo zaposleno 61 radnik, da je za tehnološki višak proglašeno 32 radnika među kojima je i tužilac, da je za više od 10% od ukupnog broja zaposlenih bilo predviđeno za otkaz ugovora, da su kriterijumi za ocenjivanje bili jedinstveni za sve zaposlene, da je tužilac primenom osnovnog kriterijuma prilikom utvrđivanja viška zaposlenosti (ocena uspešnosti u radu) ocenjen najnižom ocenom 3,40, da je tuženi doneo Program za rešavanje viška zaposlenih, da je tuženi tužiocu isplatio otpremninu i sve izostale zarade do dana prestanka radnog odnosa, to je pobijana odluka u svemu pravilna i zakonita.

Navodi tužioca u reviziji da je ocena tužiočevog rada subjektivna i da je oštećen po osnovu ocene uspešnosti i stručne sprema su neosnovani, jer je u postupku utvrđeno da je tuženi prilikom utvrđivanja viška zaposlenih za čijim je radom prestala potreba kod tuženog, primenio kriterijume koji su bili jedinstveni za sve zaposlene, da je od 12 izvršilaca 11 tretirano sa kvalifikacijom NK radnika kao i da je tužilac u okviru svoje radne jedinice ocenjen najnižom ocenom.

Ostalim navodima revizije se napada utvrđeno činjenično stanje koje se u smislu odredbe čl.385. st.3. ZPP, revizijom ne može pobijati.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu čl.393. ZPP.

Prema odredbi čl.491. st.4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br.125/04 koji je stupio na snagu 23.2.2005. godine), Vrhovni sud je odlučujući o reviziji tužioca primenio odredbe ZPP koje su važile do stupanja na snagu navedenog zakona.

Predsednik veća - sudija

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dm